

τὴν μικρὰν χειρὰ της, ὁ Raoul ἀνέγνωσε τὴν ἀπάντησιν, ἣτις ἤθελε καταστήσει αὐτὸν εὐτυχῇ. Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἡ κ. Tréfort καὶ ἡ κ. Verneuil ἦλθον ν' ἀσπασθῶσι τὰ δύο τέκνα των.

— Πάντα ταῦτα λοιπὸν προπαρασκευασμένα; ἀνέκραξεν ὁ Raoul ἐκπεπληγμένος καὶ ἐκστατικός.

— Ὑμεῖς μόνον δὲν εἶχατε λάβει μέρος εἰς τὴν συνωμοσίαν, τῷ ἀπεκρίθησαν. Ὁ νέος ἠὲ χαρίστησε τότε διὰ φράσεων συγκινητικῶν τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Tréfort διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην ἣν ἐδίδον εἰς αὐτὸν παραδίδοντες εἰς τὰς χειράς του τὴν εὐτυχίαν τῆς θυγατρὸς των, ὑπεσχέθη δὲ νὰ φανῇ ἄξιός αὐτῆς. Θέλω ἐργασθῇ ὅλαις δυνάμεσι προσέθεσε, καὶ θέλω γείνει φιλάργυρος, ὅπως συντάμω τὸν χρόνον ὅστις μὲ χωρίζει τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ ὁμοιάσητε τὸν φίλον σας ναύτην; τῷ ἀπεκρίθη γελῶσα ἡ μνηστὴ του χωρὶς ἐν τούτοις νὰ κατορθώσῃ νὰ κρύψῃ τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἡσθάνθη ἐκ τῶν λόγων τοῦ Raoul.

— Ἐπρωδώσατε τὸ μυστικόν μου, μήτηρ, εἶπεν ὁ Raoul δι' ὕφους γλυκείας ἐπιπλήξεως τῇ μητρί του.

— Πρέπει νὰ αἰτιάζοις τὴν περιέργειαν τῆς Μαγδαληνῆς ἀπεκρίθη ἡ κυρία Tréfort, εἶμαι μάρτυς ὅτι ἡ μήτηρ σας δὲν ἤθελεν εἶπαι τι ἄνευ τῆς ἐπιμόνου παρακλήσεως τῆς θυγατρὸς μου.

— Μὴ μὲ ἐπιπλήξετε, κ. Raoul, ἀπεκρίθη ἡ νέα ὑπομειδιῶσα, διότι εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην ὀφείλετε ἴσως ἐκεῖνο ὅπερ καλεῖτε εὐτυχίαν σας.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ κ. Tréfort προσεκάλεσε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Delrat εἰς λαμπρὸν γεῦμα, εἰς ὃ παρευρίσκατο φυσικῶς καὶ ὁ Raoul μετὰ τῆς μητρὸς του ὁ κ. Tréfort προσεκάλεσε τὸν κ. καὶ τὴν κ. Delrat. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γλυκύσματος ὁ πατήρ τῆς Μαγδαληνῆς ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας τοὺς ἀρραβῶνας τῆς θυγατρὸς του μετὰ τοῦ ἱατροῦ Verneuil.

— Μικρὰ κρυφίνουσ, διὰ τοῦτο χθὲς εἶχες τὸ ὕψος τόσο εὐχαρι, εἶπεν ἡ κ. Delrat εἰς τὴν ἀναδεκτὴν της καὶ δὲν ἠθέλησας νὰ μοὶ εἴπης τίποτε, ὅταν σὲ ἠρώτησα τὴν αἰτίαν τῆς τόσης ζωηρότητός σου.

— Ἦτο ἀπαίτησις τοῦ πατρὸς μου νὰ σᾶς τὸ ἀναγγεῖλῃ ὁ ἴδιος, εἶπε μειδιῶσα ἡ Μαγδαληνή.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΩΙ ΦΙΛΑΤΑΤΩΙ ΑΙΜΙΛΙΩΙ

Ἀπόμαχος, ὅχι, δὲν εἶναι ὁ τάττω
Ὅς χάλκινον πύργον τὸ στήθος αὐτοῦ
Εἰς φρούρησιν τῶσων θνητῶν ἀδυνάτων
Καὶ ἀγρυπνῶν φέρων τὸ βλέμμα παρτοῦ,

Παλαίων ἀπαύστως τοῦ βίου τὴν πάλιν
Καὶ σχίζων πελάγη καὶ ὄρη πηδῶν.
Ἐὰν ἐβαρύνθῃ τῶν στίχων τὴν ζάλην
Καὶ ἐπᾶνσε λάλος τὰ ἦν' ἀηδῶν
Σ' ἐκείνην πετῶσαν εἰς κῆπον εὐώδη
Ἐδόθη τὰ ψάλλῃ χωρὶς ἀμοιβῆν
Ἀλλὰ τὴν τροφὴν καὶ τ' ἄλλα χρεῖώδη
Ἀκόπως εὗρίσκει βίμμενα στήν γῆν.
Εἰς μάτην λοιπὸν μὲ καλεῖς ἐπιμόνω
Ν' ἀνοίξω μαζὴ σου ἀγῶνα λυγρὸν,
Τὰ χιόρια δὲν εἶδες ἐσὺ τοῦ χειμῶτος
Τὸ μέτωπον οὔτε ἡσθάνθης ὕγρον.

Ἀθῆναι Δεκέμβριος 1884

Α ΠΑΠΑΜΙΧΑΗ (γεωμέτρης)

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΤΩΝ ΟΡΦΑΝΩΝ

Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί, τὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ σας
Δὲν ἔχω τὰ ματάκια μου, δὲν βλέπω τὰ δουλεύω
Εἶχα καὶ ἐγὼ τὸν τρόπο μου μὰ τώρα δὼ' μπροστὰ σας
Ἡ μαύρη μοῦρα μέριψε τυφλὸν τὰ διακορεύω.

Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί, σὲ μὲ τῶν γωνιῶν περνοῦνε
Πέντε παιδιὰ ὁλόγυμνα στὸ κρύο ζαρωμένα
Μάνας δὲν ἔχουν ἀγκαλιὰ τὰ ἔβρυν τὰ ζεσταθοῦνε
Καὶ μὲ λαχτάρα καρτεροῦν γὰρ τὸ ψωμὶ ἐμένα

Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί, τὰ χαίρεσθε τὸ φῶς σας
Τὴ φτώχεια μὴν τὴ δώχετε στὰς ζητῆς στὸ δρόμο
Ποτὲ σὲ στράτα ζήτουλα μὴ δῆτε τὸν ἐχθρό σας
Ποτὲ μὴ διακορέψετε γὰρ τὸ ψωμὶ μὲ τρόμο

Ποτὲ σας μὴ πικρά ρετὲ τὴ συμφορὰ, τὴ φθάρει
Ὅπου σκυμμέν' ἀπὸ ῥτροπὴ καὶ ὠχρὴ ἀπὸ τὴ δειλία
Μία πετὰρα σᾶς ζητεῖ κακοῦργημα δὲν κάνει
Καὶ ὅλο συγχῶρο τραγοῦδεῖ μὲ τὴ ψυχὴ στὰ χεῖλια

Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί, γὰρ μένα δὲν μὲ μέλει
Ἐὰν δὲν φάγω σήμερ' ἀλλὰ γὰρ τὰ μικρά μου
Ἄργο ψωμάκι δότε μου καὶ ὁ θεὸς τὸ θέλει
Νὰ δίδῃ ὁ καθένας σας στὰ μαύρα ὄρφανά μου.

Σ' ἔνα χειμῶνα παγερὸ σὲ μὲ τῶν γωνιῶν μὲ μέρα
Ἔτσι διακόρευε τυφλὸς ἄργο ψωμὶ τὰ φέρῃ
Σὲ ἀπὸ μάνα ὄρφανά καὶ ξένα ἀπὸ πατέρα
Δὲν εἶνε ὁ ζήτουλας γοεῖλος ποῦ ξάπλωσε τὸ χέρι.

Ἦτανε μότο χριστιανὸς φτωχὸς καὶ αὐτὸς σὰν κεῖνα
Μὰ εἶχε πλοῦτο στὴ καρδιὰ ὡς τοῦ λειπᾶν τὰ μάτια
Ζητιάρενε γὰρ τ' ὄρφανά ἐγνώριζ' ἀπὸ πεῖνα
Καὶ εἶχε ἄσπρα τὰ μαλλιά τὰ ροῦχα του κομμάτια

Ὅποιος στὸν κόσμον μὲς αὐτὸν ἀπὸ ψωμὶ χορτάσει
Καὶ λημονεῖ τὸν ἄλλον ποῦ πεινοκινδυνεύει
Ἀλλοίμονον! τοῦ εὐχομαι ποτὲ τὰ μὴ πεινάσῃ
Καὶ ὁ θεὸς γὰρ τ' ὄρφανά. Αὐτὸς ὡς διακορεύω

ΒΕΛΤΕΡΟΣ

Εἰς τὸ λεγκῶμα τῆς

Ὅποταν φθινοπωρινὴν ἐσπέραν καθημέρην
εἰς τὸν ἑώσπτην σου, ἰδῆς μετέωρον τὰ σβέρην
ἀφίρων εἰς τὸ ἀχανὲς ἡμιλαμπῇ ἀκτῖνα
ἐμὲ τότε' ἐνθυμήθητι, φιλάττη μου Κατίνα,
διότι οὕτως ἔλαμψα καὶ ἐσβέσθην αἰφνιδίως
καὶ ἔκτοτε μαύρη συμφορὰ εἶν' εἰς ἐμὲ ὁ βίος.
Πειραιεὺς Νοέμβριος 1883.